

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Faisala Husseiniho a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **F. K.**, zastoupený Ing. Mgr. Bc. Petrem Molnárem, advokátem se sídlem Vrchlického 678/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. OÚPSŘ 229/2020 OSŘ, čj. KULK 88332/2020 OSŘ, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 6. 2021, čj. 59 A 12/2021-108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabývá tím, zda krajský soud správně posoudil žalobu, jíž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti rozhodnutí, kterými správní orgány rozhodly o zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání dodatečného povolení na stavbu „přístřešek pro ukrytí skotu“ na pozemku p. č. XA v k. ú. R. (dále „stavba přístřešku“).

[2] Žalobce je vlastníkem pozemku p. č. XA v k. ú. R. (všechny v tomto rozsudku zmíněné pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území). Na něm vybudoval přízemní stavbu přístřešku o půdorysu 15,2 × 10 m a o výšce po hřeben 5,52 m. Učinil tak bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (stavební zákon), nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující.

[3] Městský úřad Desná (dále „stavební úřad“) zahájil dne 19. 11. 2018 pod čj. MUDESNA/3200/2018/288/SU řízení o odstranění stavby přístřešku; učinil tak na základě podnětu Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (dále jen „AOPK“).

[4] Dne 24. 2. 2020 podal žalobce u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby. Tu stavební úřad rozhodnutím z 12. 5. 2020, čj. MUDESNA/1178/2020/SU, (dále „prvostupňové rozhodnutí“) zamítl. Stavební úřad takto rozhodl zejména na základě nesouhlasného závazného stanoviska Městského úřadu Tanvald (dále jen „městský úřad“) jako dotčeného orgánu územního plánování ze 3. 4. 2020, čj. MěÚT/07632/2020/SÚ a ŽP (dále „závazné stanovisko městského úřadu“). Dle tohoto závazného stanoviska je stavba přístřešku v rozporu s Územním plánem Kořenov.

[5] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal přezkum závazného stanoviska. Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, oddělení stavebního řádu, jakožto nadřízený orgán, dne 5. 11. 2020 pod čj. OÚPSŘ 233/2020/OÚP, KULK 58643/2020/OÚP (dále „stanovisko nadřízeného orgánu“) závazné stanovisko městského úřadu potvrdil. Na základě toho žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl. Krajský soud považoval rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Po věcné stránce pak zdůraznil rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. V tomto smyslu žalobce dle krajského soudu neprokázal, že stavba přístřešku není v rozporu s územním plánem. Konkrétně, s ohledem na znění územního plánu, žalobce neprokázal nemožnost umístění stavby v zastavěném území nebo zastavitelných plochách. Krajský soud vycházel z právního názoru, že z § 129 odst. 2 a 3 písm. a) ve spojení s § 96b odst. 3 stavebního zákona a ve spojení s § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyplývá, že závazné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování, podle kterého jde o nepřipustný stavební záměr, vede bez provádění dalšího dokazování k zamítnutí žádosti. Bylo úkolem dotčených orgánů územního plánování, aby na základě předloženého spisového materiálu vedeného k žádosti o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 96b odst. 3 stavebního zákona určily, zda je stavba přístřešku přípustným stavebním záměrem též z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací. V daném případě posuzovaly, zda je stavba přístřešku v souladu s územním plánem, potažmo jím stanovenými požadavky na podmíněné přípustné funkční využití ploch smíšených nezastavěného území – přírodní, zemědělské (NS). Krajský soud zopakoval a zdůraznil, že důkazní břemeno v tomto směru leželo v souladu s § 129 odst. 2 a 3 písm. a) stavebního zákona na žalobci.

II. Kasační stížnost žalobce

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Stěžovatel se soustředil na dva okruhy námitek. Prvním bylo tvrzení, že rozhodnutí žalovaného není přesvědčivé. To uváděl již v žalobě, avšak krajský soud se s touto otázkou řádně nevypořádal. Podle stěžovatele z § 68 odst. 3 správního řádu vyplývá povinnost, aby správní rozhodnutí obsahovalo informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí tak musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předesírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené. S přihlédnutím k uvedenému má stěžovatel za to, že žalovaný nedostatečně vysvětlil, proč považoval stěžovatelovy námitky týkající se nemožnosti zřídit přístřešek na jiném místě za nesprávné a nedostatečné. Stěžovatel se domnívá, že dostal své povinnosti prokázat nezbytnost zřízení přístřešku na pozemku p. č. XA, tedy, slovy územního plánu, nemožnost umístit jej v zastavěném území nebo zastavitelných plochách. Těmito a dalšími souvisejícími námitkami se však krajský soud zabýval jen povrchně a bez hlubších souvislostí.

[9] Dále stěžovatel uvedl, že rozhodujícím kritériem pro nevydání dodatečného povolení byl nesoulad s územním plánem. S námitkami mířícími tímto směrem se krajský soud vypořádal nesprávně a nedostatečně. Zejména není pravdou, že by stěžovatel neprokázal, že by stavba přístřešku nemohla být umístěna na jiném místě (v zastavitelném území či v zastavitelných plochách). Již několikrát totiž podrobně vysvětlil, proč umístil přístřešek na stávajícím místě, a nikoliv jinde. Tvrzení krajského soudu, že stěžovatel takové námitky neuplatnil v řízení před správními orgány, se nezakládá na pravdě. Už v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby stěžovatel uváděl, že přístřešek byl na daném místě zřízen proto, že se na pozemku p. č. XA nachází pastvina a přístřešek slouží pro úkryt skotu. Navíc podrobnější argumentace stěžovatele týkající se umístění stavby přístřešku byla žalovanému známa i z jeho úřední činnosti v rámci řízení o odstranění stavby. Nadto stěžovatel upozorňuje, že na „alternativních“ pozemcích nemohl stavbu přístřešku zřídit, neboť by tím zasáhl do účelové komunikace ve vlastnictví obce Kořenov. Pokud správní orgány vznášely požadavky jdoucí tímto směrem, šlo o požadavky nesplnitelné.

[10] Rovněž už v žalobě stěžovatel upozornil na to, že ze správního spisu je zřejmé, že stavbu přístřešku v dané lokalitě nelze umístit v zastavěném území ani zastavitelných plochách. To bylo navíc žalovanému známo z jeho úřední činnosti. Krajský soud ani žalovaný tak neposoudili danou záležitost ve všech vzájemných souvislostech a postupovali ryze formalisticky. Ostatně žalovaný (resp. nadřízený orgán ve věcech územního plánování) po celou dobu správního řízení nedokázal vysvětlit, proč je stavba přístřešku v současné poloze zcela neslučitelná s územním plánem a zda vůbec existuje v dané lokalitě plocha v zastavěném území či zastavitelných plochách, na které by při současném splnění všech podmínek zákona, podzákonných předpisů a územního plánu mohl a měl stěžovatel stavbu přístřešku pro dobytek realizovat. Žalovaný také věc nepřipustně hodnotil s ohledem na problematiku krajinného rázu. To mu však nepříslušelo a krajský soud tuto skutečnost nesprávně vyhodnotil.

[11] Žalovaný ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti toliko uvedl, že navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jádrem sporu Nejvyšší správní soud vymezil již v bodě [1] tohoto rozsudku. V tomto smyslu se tak zabývá stížními námitkami, které vytýkají rozhodnutí žalovaného nepřesvědčivost a nesprávné hodnocení možností alternativního umístění stavby přístřešku, resp. chybné posouzení těchto otázek krajským soudem.

[14] S ohledem na podobu stížní argumentace soud dodává, že účelem tohoto řízení naopak není určení toho, na kterém konkrétním pozemku je možné zamýšlenou stavbu přístřešku umístit. Stěžovatel současně nezpochybňuje požadavky samotného územního plánu, toliko se vymezuje proti způsobu jeho aplikace v posuzovaném případě. Pokud snad měl stěžovatel výhrady k územnímu plánu, mohl se domáhat tzv. incidenčního přezkumu tohoto územního plánu dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[15] Klíčovým je v dané věci ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, dle kterého musí stavebník prokázat, že stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území*. Ve věci není sporu o tom, že stavba přístřešku spadá pod § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť ji stěžovatel zřídil bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující.

[16] Krajský úřad v souladu se zněním § 129 odst. 3 stavebního zákona zdůraznil, že důkazní břemeno v tomto typu řízení tíží žadatele. Je to právě on, kdo musí prokázat, že příslušná stavba vyhovuje podmínkám stanoveným zákonem pro možnost jejího dodatečného povolení.

[17] Toto základní východisko ve své judikatuře plně akceptuje i Nejvyšší správní soud. Jak uvedl například v bodě 12 svého rozsudku z 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019-48, je to stavebník, který by měl před zahájením stavby požádat o vydání příslušného rozhodnutí. Při řízení o dodatečném povolení stavby, které žadatel iniciuje po zahájení řízení k odstranění stavby, je třeba zohlednit specifickou (a z hlediska stavebního práva abnormální) situaci, kdy předmětem povoloovacího procesu je již dokončená stavba, která byla provedena tzv. „načerno“. Stavebnímu úřadu nepřísluší, aby z hlediska dodržení požadavků stanovených stavebním zákonem nebo na jeho základě zvláštních právních předpisů sám z vlastní iniciativy zkoumal v řízení o dodatečném povolení, zda jsou případně naplněny podmínky pro udělení výjimky z pravidla (dodatečného povolení stavby), neboť je povinností osoby žádající o dodatečné povolení tento soulad prokázat. Jak Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 10 As 69/2019-48 dodal, „[v] řízení o dodatečném povolení stavby je tedy výlučnou povinností stavebníka tvrdit a prokázat, že stavební úpravy, o jejichž legalizaci usiluje, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem a odpovídají požadavkům stavebního zákona. Stavební úřad může stavbu, resp. stavební úpravy, dodatečně povolit jen v případě, že

pokračování

stavebník unese toto důkazní břemeno (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 As 207/2014-36, bod 10).“

[18] Stavbu přístřešku uskutečnil stěžovatel na pozemku, který je dle územního plánu součástí nezastavěného území s funkčním využitím plochy „*Smíšené nezastavěné území – přírodní, zemědělské (NS)*“. V kontextu nynějšího případu – a jeho konkrétních okolností, včetně rozhodovacích důvodů správních orgánů – tak bylo na stěžovateli, aby prokázal naplnění zásadní skutečnosti pro možnost provedení stavby na takovém pozemku. Tu v případě „staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství a lesnictví“ představovala dle územního plánu podmínka, že „*bude prokázána nemožnost jejich umístění v zastavěném území nebo zastavitelných plochách*“.

[19] To stěžovateli krajský soud srozumitelně sdělil ve svém rozsudku, zejména v bodech 32, 33 a 36. Stěžovatel však toto východisko v kasační stížnosti zčásti přehlíží a zčásti bagatelizuje, pokud vyžaduje, aby správní orgány podrobně vysvětlili, proč jsou nedůvodné jeho obecné námitky týkající se nemožnosti zřídit přístřešek na jiném místě. To platí v posuzované situaci zejména proto, že stěžovatel ve správním řízení neuváděl zcela konkrétní důvody pro takovou nemožnost.

[20] Jak správně poznamenal v bodě 38 svého rozsudku krajský soud, stěžovatel si z dosavadního průběhu případu musel být vědom toho, že k umístění stavby přístřešku bude nutné, aby odůvodnil její nezbytnost na daném místě, tedy prokázal nemožnost umístění v zastavitelné ploše. To bylo zmíněno již v závazném stanovisku městského úřadu z 15. 4. 2019, čj. MěÚT/07478/2019/SÚ a ŽP, které stěžovatel předložil v řízení o odstranění stavby. Stejný závěr pak vyplývá i z pozdějšího závazného stanoviska městského úřadu, které stěžovatel předložil pro účely řízení o dodatečném povolení stavby. To navíc v hypotetické rovině zmiňovalo, že by se mohlo nabízet umístění na jiném pozemku (p. č. XB). Stěžovatelova tvrzení však v tomto směru zůstala vágní a nepodložená důkazy, nebo mířící jinam. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje např. na část VII. odvolání z 28. 5. 2020, označenou jako „*Územní plán*“. Stěžovatel se zde vyjadřuje „pouze“ k obecné možnosti umístění stavby přístřešku dle územního plánu, problematice krajinného rázu či potřebě poskytnout pasoucímu se dobytku úkryt. S ohledem na konkrétní podmínky stanovené územním plánem uvedl toliko to, že „*v předchozím správním řízení doložil, že přístřešek splňuje všechny podmínky stanovené územním plánem obce Kořenov*“. Konkrétnější tvrzení a důkazy k nemožnosti umístit stavbu jinde však stěžovatel v žádné fázi řízení nedokládal. Výjimkou je snad písemnost z 16. 12. 2019, jíž stěžovatel reagoval na výzvu Ministerstva životního prostředí ve věci přezkoumání závazného stanoviska AOPK (problematika zásahu do krajinného rázu). Zde stěžovatel zmínil, že je toliko spoluvlastníkem pozemku p. č. XB přičemž většinový vlastník, jeho otec, „*se stavbou na tomto pozemku zásadně nesouhlasil*“. Toto tvrzení (jehož linii již dále v řízení nesledoval) ale stěžovatel nijak důkazně nepodložil. Ve zbytku pak z hlediska územního plánu stěžovatel v písemnosti z 16. 12. 2019 doplnil jen to, že na svých pozemcích chová skot a umístění vybral tak, aby mu místo bylo co nejbližší přístupné, odpovídalo místním poměrům (klimatické podmínky) a stěžovatelova zemědělská činnost byla prosperující. Tím však stěžovatel rovněž neprokázal principiální nemožnost umístění stavby přístřešku na jiném místě odpovídajícím požadavkům územního plánu.

[21] Soud znovu připomíná, v jakém typu řízení se stěžovatel nacházel. V řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby sledoval zhojení svého předchozího protiprávního jednání. Správní orgán totiž zahájil řízení o odstranění stavby, které se opíralo o skutečnost, kterou nezpochybňoval ani stěžovatel, a to sice, že provedl stavbu spadající pod § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Aby v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby stěžovatel zvrátil dosud pro něj nepříznivě se vyvíjející situaci, musel on sám projevit dostatečnou iniciativu. Obrazně řečeno: správnímu orgánu za takového stavu v zásadě postačovalo zaujmout „obránnou pozici“ s odkazem na dosavadní stěžovatelovo protiprávní jednání. Bylo na stěžovateli, aby tuto „obranu“ překonal tím, že on sám prokáže naplnění všech potřebných podmínek. Stěžovatel se tak sice zaměřoval i na skutečnosti, které jsou také relevantní (krajinný ráz, potřeby chovaného dobytka, obecné požadavky územního plánu), avšak které nebyly rozhodné z hlediska nemožnosti umístění stavby přístřešku na jiném místě. Pokud pak tvrdil například nemožnost umístění na jiném pozemku z důvodu nesouhlasu spoluvlastníka, pak tuto skutečnost nedoložil. V tomto směru stěžovatelem vyžadovaná poučovací povinnost správních orgánů neodpovídá povaze přezkoumávaného řízení (viz body 30 a 31 napadeného rozsudku).

[22] V těchto souvislostech ob stojí prvostupňové rozhodnutí a zejména rozhodnutí žalovaného. Na námitky, které zazněly ve správním řízení, správní orgány reagovaly dostatečně, a to i z pohledu § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud stěžovatel nepředestřel dostatečně konkrétní tvrzení a k nim nedoložil příslušné důkazy, postačoval způsob, jakým žalovaný na jeho námitky reagoval (převzetím závazného stanoviska městského úřadu, resp. stanoviska nadřízeného orgánu). Až v případě uplatnění hmatatelných tvrzení a důkazů k nim by bylo na správních orgánech, aby se s nimi podrobně vypořádaly. Nebylo také na správních orgánech, aby za stěžovatele dohledávaly jednotlivé funkční plochy (pozemky), na nichž by bylo či nebylo možné stavbu přístřešku zřídit. To platí i ve vztahu ke stěžovatelovým tvrzením, že některé skutečnosti (poměry v místě) měly být správním orgánům známy z jejich vlastní úřední činnosti.

[23] Podrobnější argumentaci k nemožnosti zřídit stavbu přístřešku na jiném místě uvedl stěžovatel až v žalobě. Stěžovatel zopakoval, že nebylo možné požadovat, aby přístřešek realizoval na cizím pozemku nebo pozemku, jehož je toliko spoluvlastníkem. Na to však krajský soud v bodě 32 rozsudku adekvátně reagoval. Stěžovateli sdělil, že žalovaný, potažmo nadřízený dotčený orgán, po něm nepožadoval umístit přístřešek jinde, ale požadoval prokázat, že skutečně nebylo možné přístřešek umístit v zastavěném území a zastavitelných plochách. Krajský soud stěžovateli také vysvětlil, že naplnění podmínek dle územního plánu mohl žalovaný eventuálně požadovat i ve vztahu k pozemkům, jichž stěžovatel není výlučným vlastníkem. Opak by totiž znamenal, že by se stěžovatel umístění svého stavebního záměru v nezastavěném území mohl dovolávat již jen proto, že nevlastní pozemky v zastavěném území či zastavitelných plochách. Takový výklad by představoval popření smyslu shora stanovené podmínky dané územním plánem, který funkční využití ploch řeší zásadně bez ohledu na vlastnické vztahy. V kasační stížnosti stěžovatel tyto závěry krajského soudu o výkladu podmínek vyplývajících z územního plánu relevantně nezpochybňuje. Lze tak shrnout, že ve vztahu k nemožnosti umístění přístřešku v zastavěném území a zastavitelných plochách (tedy k nesplnitelnosti podmínek stanovených územním plánem) neunesl stěžovatel své důkazní břemeno. Pokud snad měl stěžovatel výhrady k samotným podmínkám územního plánu, měl se domáhat přezkumu právě územního plánu (bod [14]).

pokračování

[24] Přiléhavá není ani stěžovatelova argumentace, že žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně naznačoval, že by bylo možné přístřešek postavit na cizím pozemku p. č. XC (ani tam by to dle stěžovatele nebylo s ohledem na funkční zařazení pozemku možné). I tuto otázku krajský soud podle stěžovatele posoudil nesprávně. Krajský soud ovšem správně zmínil, že žalovaný (resp. nadřízený dotčený orgán) toliko uvedl, že stěžovatel je (spolu)vlastníkem „nezemědělských pozemků“ a pozemků v zastavěném území. Zároveň krajský soud uvedl (body 32 a 33 rozsudku), že žalovaný (potažmo nadřízený dotčený orgán) příkladem zmínil pozemek p. č. 133, „*který přímo navazuje na pastvinu p.p.č. XC*“. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že tím správní orgány neuváděly, že v případě postavení přístřešku na pozemku p. č. XC by k rozporu s územním plánem nejspíše nedošlo. Spíše z toho vyplývá, že na pozemek p. č. XB, na kterém by dle správních orgánů eventuálně bylo možné přístřešek umístit, navazuje pastvina, jakožto pozemek příhodný pro chov skotu (tato otázka, včetně vlastnických vztahů k pozemku p. č. XC však již míří mimo rámec posuzované věci).

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti také namítl, že případné zřízení přístřešku například na pozemcích p. č. XB nebo p. č. XC by vedlo k nutnosti zahradit veřejně přístupnou účelovou komunikaci oddělující pozemky p. č. XA a p. č. XC. To považuje stěžovatel za právně nesplnitelné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že takovou argumentaci stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil. Stěžovatel tedy v kasační stížnosti uvádí nová skutková tvrzení. K těm se však dle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

[26] Stěžovatel rovněž namítl, že žalovaný (či nadřízený dotčený orgán) kromě pouhého hodnocení souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací nepřípustně hodnotil též vliv na přírodní, kulturní a historickou povahu oblasti kolem přístřešku (tedy s ohledem na krajinný ráz). Podle stěžovatele krajský soud nesprávně uzavřel, že šlo jen o dílčí pochybení žalovaného bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však v posouzení této otázky neshledává pochybení krajského soudu. Krajský soud v bodě 35 rozsudku skutečně uvedl, že šlo o toliko dílčí pochybení, které nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí, neboť rozhodnutí žalovaného se dominantně týkalo nesplnění podmínek dle územního plánu. Sice přebralo stanovisko nadřízeného orgánu i v části, která se dotkla problematiky krajinného rázu, avšak samo toto stanovisko konstatuje, že tato otázka je v kompetenci příslušných orgánů ochrany životního prostředí – AOPK, resp. Ministerstva životního prostředí. To nakonec uvedl i krajský soud, proti jehož závěrům stěžovatel nepředkládá podrobnější argumentaci.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti

úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. ledna 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu